

ARBEIDSRECHTBANK VEURNE

Eerste Kamer

VONNIS

Datum: 6 mei 2010

AR nr.: 09/172/A

Rep 101498

IN ZAKE:

Mevrouw [REDACTED] [REDACTED] wonende te [REDACTED]
[REDACTED]

EISENDE PARTIJ

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mter. S. Buysse, met kantoor te Gent.

TEGEN:

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN KOKSIJDE, Openbare Instelling, met zetel te 8670 OOSTDUINKERKE, Leopold II laan 2.

VERWERENDE PARTIJ

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mter. I. Feys, met kantoor te Koksijde.

1. PROCEDURE

1.

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 16 april 2009, tekent eisende partij beroep aan tegen de beslissing van 18 maart 2009 van het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst van verwerende partij waarbij:

- er geen tenlasteneming gebeurde van de waterfactuur ten bedrag van 39,58 € voor de periode augustus 2008 – februari 2009;
- er geen tussenkomst was in de factuur van Agero ten bedrage van 699,42 € voor huur en afrekening voor de periode 16 november 2008 – 15 februari 2009
- er geen steunverlening werd toegekend gelijk aan het equivalent leefloon ten bedrage van 711,56 € per maand.

Eisende partij vordert om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te vernietigen en verwerende partij te veroordelen tot de gevorderde steun.

Eisende partij vordert om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding en om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

2.

Partijen werden overeenkomstig artikel 754 Ger. W. opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 4 maart 2010.

De rechtbank aanhoorde partijen in hun middelen op de voormelde openbare terechtzitting, waarna de debatten werden gesloten.

Mevrouw Gerda Verhamme, Arbeidsauditeur, heeft schriftelijk advies neergelegd ter griffie op 25 maart 2010, waarop eisende partij gerepliceerd heeft.

De rechtbank nam inzage van de stukken, onder meer deze gevoegd bij het dossier van rechtspleging.

Na beraadslaging doet de rechtbank in de Nederlandse taal als volgt uitspraak.

2. STANDPUNT PARTIJEN

2.1. STANDPUNT EISENDE PARTIJ

1.

De negatieve beslissing van verwerende partij is gesteund op de overweging dat de verblijfstoestand van eisende partij nog steeds illegaal is, dat eventuele steunverlening niet kan worden teruggevorderd van de FOD Maatschappelijke Integratie en dat de aanvraag op grond van artikel 9ter om medische redenen, ingediend op 3 november 2008, nog niet ontvankelijk werd verklaard door de DVZ.

2.

De steunaanvraag werd afgewezen omdat de hogere overheid eventueel toegekende steun niet wil terugbetalen aan verwerende partij zolang de aanvraag van artikel 9ter niet ontvankelijk werd verklaard.

Dat het evenwel soms een jaar duurt vooraleer de DVZ zich uitspreekt over de ontvankelijkheid.

Volgens eisende partij is er een ongelijke behandeling tussen een afgewezen illegale asielzoeker die in een LOI- appartement of –studio woont en diegene die in een normale woning verblijft. In het eerste geval betaalt Fedasil voor de opvang van de persoon die een aanvraag artikel 9ter indiende en dit vanaf de aanvraag.

Er werd aan eisende partij geen bevel betekend om het grondgebied te verlaten, dit gezien haar aanvraag tot verblijf om medische redenen lopende is.

Andere OCMW's verlenen in dergelijke omstandigheden wel steun.

3.

Eisende partij verwijst naar het arrest 80/99 van het Grondwettelijk Hof waarin wordt gesteld dat Fedasil er op moet toezien dat ernstig zieke vreemdelingen niet kunnen worden uitgesloten van maatschappelijke dienstverlening wanneer ze omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeren om het land te verlaten.

In haar initiële aanvraag heeft haar behandelend specialist geattesteerd dat eisende partij het land niet kon verlaten om medische redenen.

De DVZ heeft ten onrechte de aanvraag artikel 9 ter niet ontvankelijk verklaard omdat de identiteitsdocumenten niet waren meegestuurd.

4.

Eisende partij verzoekt bij uitbreiding om haar financiële steunverlening toe te kennen met terugwerkende kracht tot 5 december 2007 (datum negatief arrest Raad van State) en dit op volgende gronden:

- eisende partij is een zwaar zieke persoon;
- door de DVZ werd ten onrechte geëist dat eisende partij identiteitsdocumenten moest toevoegen aan haar regularisatieaanvraag artikel 9ter
- recent is een wijziging ingevoerd in de opvangwet van asielzoekers van 12 januari 2007(wijziging van 30 december 2009 – in voege vanaf 10 januari 2010). Nu hebben zieke vreemdelingen die uitgediende zijn en die een aanvraag tot verblijf hebben gedaan overeenkomstig artikel 9ter nog enkel recht op materiële opvang wanneer de betrokkene in de onmogelijkheid

verkeert het centrum te verlaten. Vanaf 10 januari 2010 moet iedere uitgeprocedeerde asielzoeker met een aanvraag artikel 9ter een aanvraag tot Fedasil richten op grond van een doktersattest. Voorlopig kan hij dan blijven tot Fedasil een beslissing heeft genomen.

Fedasil moet bij het nemen van haar beslissing:

- ° rekening houden met het criterium van menswaardig leven;
- ° er zorg voor dragen dat het recht om een menswaardig leven te leiden niet wordt geschonden.

De beslissing van Fedasil is een beslissing op korte termijn en doet niets af van de beslissing die de DVZ ten gronde moet nemen aangaande de aanvraag artikel 9ter.

2.2. STANDPUNT VERWERENDE PARTIJ

1.

Eisende partij heeft op 23 december 2004 een asielaanvraag ingediend.

Op 13 januari 2005 werd door de DVZ de asielaanvraag ontvankelijk verklaard en werd zij toegewezen aan het OCMW-Koksijde.

Er werd een gepaste woning gezocht, waarna eisende partij in februari 2005 in Koksijde kwam wonen en vanaf dat ogenblik financiële steun equivalent leefloon werd uitbetaald.

2.

Op 22 juni 2005 weigerde het Commissariaat voor de Vluchtelingen en Staatlozen haar het vluchtelingenstatuut toe te kennen.

Dit werd bevestigd door de vaste beroepscommissie op 7 september 2006.

Deze beslissing werd haar betekend op 20 september 2006 en vervolgens werd haar op 29 september 2006 het bevel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd.

Eisende partij diende een (schorsend) beroep in bij de Raad van State, maar dit werd bij arrest van 5 december 2007 afgewezen.

Tot op die dag ontving eisende partij maandelijks financiële steunverlening.

3.

Eisende partij, die +66 % mindervalide is en grote verplaatsingsproblemen heeft, heeft een aanvraag tot medische regularisatie ingediend op grond van artikel 9ter. Deze aanvraag werd echter verkeerdelijk aan de burgemeester gericht.

Aangezien ze vanaf 5 december 2007 niet meer over een geldige verblijfsvergunning beschikte, werd haar vanaf die datum geen equivalent leefloon meer toegekend, maar enkel nog de dringende medische hulp. Dit was een uitzonderlijke beslissing, gebaseerd op de overweging dat het OCMW tot opdracht heeft éénieder een menswaardig bestaan te garanderen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 4 september 2008 een negatieve beslissing genomen omdat bij de aanvraag geen identiteitsdocumenten waren gevoegd, hoewel daartoe geen verplichting bestaat.

Vanaf deze negatieve beslissing werd eisende partij alleen nog maar dringende medische hulp toegekend.

4.

Door haar nieuwe raadsman werd op 3 november 2008 een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie ingediend, dit mét de juiste documenten, waarna eisende partij opnieuw financiële steun aanvroeg.

Dit werd geweigerd op 4 december 2008 omdat ze nog steeds illegaal op het grondgebied verbleef en de regularisatieaanvraag op medische gronden nog niet ontvankelijk was verklaard.

De steunaanvraag werd geweigerd overeenkomstig de instructies van de bevoegde Minister die slechts tot terugbetaling van steunverlening overgaat indien de regularisatieaanvraag om medische redenen ontvankelijk werd verklaard.

Ondertussen is sedert 23 april 2004 de aanvraag ontvankelijk verklaard en sindsdien ontvangt zij opnieuw financiële steun equivalent leefloon.

5.

Verwerende partij argumenteert dat eisende partij haar werd toegewezen door de hogere overheid die via een omzendbrief van 20 februari 2008 liet weten dat de vreemdeling recht heeft op maatschappelijke dienstverlening vanaf de kennisgeving van de ontvankelijkheidsverklaring van haar aanvraag tot medische regularisatie.

Deze duidelijke bewoordingen zijn niet voor interpretatie vatbaar.

Na de ontvankelijkheidsverklaring op 23 april 2009 ontvangt eisende partij opnieuw financiële steun equivalent leefloon.

Met betrekking tot de bewering van eisende partij dat er een ongelijke behandeling bestaat tussen een afgewezen asielzoeker die in een LOI-verblijf woont en diegene die in een 'gewoon' verblijf woont, stelt verwerende partij dat daaromtrent een prejudiciële vraag moet gesteld worden aan het Arbitragehof.

Dat andere OCMW's wel tot steunverlening overgaan, wordt niet gestaafd en houdt hoe dan ook niet in dat de beslissing van verwerende partij *contra legem* zou zijn.

In elk geval is het zo dat de OCMW's die vrijwillig tot betaling overgaan, niet gerechtigd zijn op terugbetaling door het Ministerie.

3. BESPREKING

1.

Eisende partij heeft met verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 16 april 2009, beroep ingesteld tegen de beslissing van het BCSD van verwerende partij van 18 maart 2009.

Het beroep werd ingesteld binnen de drie maanden na de aanzegging en is derhalve tijdig.

Het beroep is dan ook ontvankelijk.

2.

Het "statuut" van eisende partij is genoegzaam bekend en wordt eigenlijk door de partijen niet betwist.

Haar asielaanvraag van 23 december 2004 leidt tot negatieve beslissingen van het Commissariaat voor Vluchtelingen en Staatlozen (22 juni 2005) en de Vaste Beroepscommissie (7 september 2006).

Op 29 september 2006 werd haar het bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Dit werd geschorst ingevolge het beroep bij de Raad van State dat evenwel bij arrest van 5 december 2007 het beroep afwees.

Eén en ander betekent dat eisende partij (ingevolge bevel om het grondgebied te verlaten) sindsdien illegaal in het land verblijft (artikel 57 § 2, 4° al. Wet 8 juli 1976).

Eisende partij heeft twee verzoekschriften artikel 9ter ingediend.

Het eerste werd om formele redenen afgewezen (geen identiteitsbewijs gevoegd bij het verzoekschrift, hoewel de verplichting daartoe zwaar ter discussie staat).

Het tweede verzoek, ingediend op 3 november 2008, werd door de DVZ ontvankelijk verklaard op 23 april 2009.

Sindsdien ontvangt eisende partij opnieuw financiële steunverlening equivalent leefloon.

Het beroep tot het al dan niet toekennen van het equivalent leefloon beperkt zich, gezien deze ontwikkelingen, dan ook tot de periode van de steunaanvraag (en bij uitbreiding met terugwerkende kracht tot 5 december 2007) tot 22 april 2009.

3.

Waar eisende partij in besluiten haar vordering tot het bekomen van equivalent leefloon uitbreidt met terugwerkende kracht tot 5 december 2007, moet dit worden afgewezen.

In de rechtspraak is er eensgezindheid over dat voor een periode vóór de aanvraag geen hulp kan worden toegekend (Arbh. Gent 7 mei 1998, *Inforum* 152713). Enkel als de gevolgen van een mensonwaardig leven in het verleden het menswaardig leven nu in de weg staat, kan steun worden toegekend.

In twee arresten heeft het Hof van Cassatie gesteld dat wél hulp kan worden toegekend vanaf de aanvraag en niet enkel vanaf de uitspraak van de rechter ten gronde (Cass. 17 december 2007, S.07.0017. F/1 en Cass. 9 februari 2009, S.08.0090. F/1), maar retroactief kan dus geen steun worden toegekend.

Overigens moet nog opgemerkt worden dat blijkbaar reeds op 3 december 2008 de steunverlening, gelijk aan het equivalent leefloon, vanaf 3 november 2008 werd geweigerd.

Tegen deze beslissing werd klaarblijkelijk geen beroep aangetekend, zodat deze beslissing in elk geval definitief is geworden en daar thans geen "mouw" kan aan gepast worden door retroactieve toekenning van het equivalent leefloon te vorderen.

4.

Artikel 57 § 2 van de wet van 8 juli 1976 beperkt de taak van het OCMW tot:

1° het verlenen van dringende medische hulp wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het land verblijft;

Ten aanzien van vreemdelingen in illegaal verblijf (= asielzoekers van wie de asielaanvraag werd geweigerd en aan wie een bevel is betekend om het grondgebied te verlaten) wordt de maatschappelijke dienstverlening door artikel 57 § 2 OCMW-wet zeer restrictief opgevat.

Dit artikelonderdeel werd in de OCMW-wet ingevoerd door de wet van 30 december 1992 (B.S. 9 januari 1993) en schreef voor dat aan de betrokken personen enkel de

strikt noodzakelijke dienstverlening met het oog op het verlaten van het grondgebied mocht worden toegekend. De wijzigingswet van 15 juli 1996 (B.S. 5 oktober 1996) herschreef voormelde bepaling, in die zin dat de dienstverlening nog verder zou beperkt worden en alleen de dringende medische hulp mocht omvatten.

Deze hulp kan zowel ambulante zijn als in een verpleeginstelling worden verstrekt en kan zorgverstrekking omvatten van zowel preventieve als curatieve aard.

In elk geval is het duidelijk dat, door alle wijzigingen heen, het principe van de beperking van de maatschappelijke dienstverlening tot de dringende medische hulp gehandhaafd blijft en dit in afwijking van alle andere bepalingen van de OCMW-wet, zelfs ten aanzien van artikel 1 van diezelfde wet, dat als criterium voor de maatschappelijke dienstverlening de norm van de menselijke waardigheid vooropstelt.

Daarmee wordt in feite toegegeven dat de situatie van diegene die illegaal in het land verblijft niet aan deze norm moet of mag worden getoetst, wat uiteraard op zich toch vragen kan oproepen.

5.

De voorbereidende werken van de wijzigingswet van 15 juli 1996 laten evenwel uitschijnen dat met "*vreemdelingen die illegaal in het land verblijven*", werkelijk alle illegalen wordt bedoeld, dus zeker en vast ook diegene die het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten en dat ten aanzien van elke illegale vreemdeling de taak van het OCMW beperkt is tot het verlenen van dringende medische hulp (*Parl. St. Kamer 19958-96, nr. 364/1, 58*).

Wanneer de illegaal verblijvende vreemdeling 'steuntrekkende' was op het ogenblik dat hem een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten, wordt de 'gewone' maatschappelijke dienstverlening (op grond van de artikelen 1 en 57 § 1) stopgezet en vervangen door de tot dringende medische hulp beperkte dienstverlening op de dag van het verstrijken van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 57 § 2, vierde lid).

De Koning heeft met het K.B. van 12 december 1996 (B.S. 31 december 1996) bepaald wat onder dringende medisch hulp moet worden verstaan: het betreft hulp die een uitsluitend medisch karakter vertoont en waarvan de dringende aard door een medisch getuigschrift wordt aangetoond.

Volgens dit K.B. kan die dringende medische hulp geen financiële dienstverlening, huisvesting of andere maatschappelijke dienstverlening *in natura* zijn en worden deze mogelijkheden uitdrukkelijk uitgesloten.

Alle humanitaire overwegingen welke in de rechtsleer opduiken ten spijt, besliste het Hof van Cassatie op 17 februari 1997 (*J.T.T. 1997, 662*) dat het verstrekken van voedingsmiddelen die noodzakelijk zijn voor het bestaan van de menselijke persoon en van behoorlijk onderdak, niet onder de notie 'dringende medische hulp' vallen.

6.

Deze restrictieve wettelijke bepalingen dienen evenwel te worden getemperd.

Het Hof van Cassatie stelde in haar arrest van 18 december 2000 (*J.T.T.* 2001, 93) dat de beperking van de dienstverlening tot dringende medische hulp alleen die vreemdelingen treft die weigeren zich te schikken naar het bevel om het grondgebied te verlaten, maar niet diegenen die om redenen onafhankelijk van hun wil verhinderd zijn terug te keren naar hun land van herkomst. Ten aanzien van deze laatste is het OCMW dus verplicht de volwaardige maatschappelijke dienstverlening te verstrekken tot op de dag waarop zij bij machte zijn het grondgebied te verlaten.

In een vrij groot aantal gevallen hanteerden de arbeidsrechtbanken en –hoven het criterium van de *feitelijke uitvoerbaarheid* van het bevel om het grondgebied te verlaten (“Het bevel om het grondgebied te verlaten: juridische of feitelijke uitvoerbaarheid?”, *Soc. Kron.* 1998, 335, nr. 2).

In die gevallen werd besloten tot het bestaan van overmacht die een repatriëring onmogelijk maakt, zodat niet mag worden overgegaan naar een maatschappelijke dienstverlening die beperkt is tot de dringende medische hulp.

Deze overmacht kan o.m. bestaan in de ziekte van de betrokkene (Kort Ged. Arbrb. Gent 28 april 1997, *T.G.R.* 1997, 116; Arbh. Gent 2 maart 1998, *Soc. Kron.* 1998, 323; Arbh. Luik 10 januari 2001, *J.T.T.* 2001, 270; Arbh. Antwerpen 4 maart 1998, *Soc. Kron.* 1998, 325, m.b.t. de ziekte van een kind).

Dat gezondheidsredenen kunnen nopen tot het afwijken van artikel 57 § 2 OCMW-wet, kan tevens worden afgeleid uit een arrest van 30 juni 1999 van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof (*J.T.T.* 2000, 75): in geval de maatregel waarin het artikel 57 § 2 voorziet wordt toegepast op personen die om medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeren gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, behandelt hij zonder redelijke verantwoording op dezelfde wijze personen die zich in fundamenteel verschillende situaties bevinden: degenen die kunnen worden verwijderd en degenen die om medische redenen niet kunnen worden verwijderd.

In een arrest van 11 juli 2000 benadrukte de Arbeidsrechtbank te Brussel dat het moet gaan om een absolute onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, ingegeven door ernstige gezondheidsproblemen (*Soc. Kron.* 2002, 537).

Het Hof van Cassatie tenslotte stelde dat het aan de vreemdeling is die zich op overmacht beroept waardoor hij het land niet kan verlaten, die overmacht te bewijzen (Cass. 19 mei 2008, *J.T.T.* 2008, 416).

In casu moet vastgesteld worden dat door verwerende partij eigenlijk op geen enkel ogenblik wordt betwist dat eisende partij zeer ernstig ziek is.

Dat blijkt ook uit de diverse verslagen van de sociale onderzoeken:

Zij was vroeger redactrice bij een weekblad in de hoofdstad Grozny. +66% invalide met ernstige verplaatsingsmoeilijkheden – Hepatitis B – mag niet werken. (in alle

verslagen van de sociale onderzoeken / stuk 5 – bijlagen 12 bundel verwerende partij)

“Betrokkene heeft ernstige medische problemen (verslag 5 maart 2008)

Betrokkene die +66% fysisch mindervalide is (polio) moet in mensonwaardige omstandigheden leven. DVZ heeft de in ontvangstdname van de aanvraag 9ter geweigerd om redenen van geen identiteitsdocumenten. Zij hebben de redenen aangevoerd door haar voormalige advocaat Mr. Dekuyper verworpen. Niettemin is het voor deze invalide onmogelijk om naar Tsjetsnenië terug te keren. Dr. Beckers verzorgt betrokkene tegen terugbetalingstarief. Hij heeft er ook voor gezorgd dat de firma haar gratis de noodzakelijk interferon verstrekt om haar Hepatitis te behandelen en het Delta D virus. Patiënte heeft bovendien ook nog diabetes (verslagen van 16 april 2008 en 7 mei 2008).

De dienst Vreemdelingenzaken heeft geen oog voor de ernstige en uitzonderlijke medische toestand van betrokkene. Zij leggen alle bewijsstukken van dokter en ziekenhuizen gewoon naast zich neer (verslag 21 mei 2008).

Betrokkene is zeer ernstig ziek. Zij verblijft te Koksijde, zij mag en kan om medische redenen het land niet verlaten. De hogere overheid betaalt ons niets terug van de eventuele steunverlening die voor betrokkene door ons OCMW wordt betaald. Betrokkene heeft een besmettelijk virus en krijgt 2 maal per dag injecties van het Wit-Gele Kruis. Maandelijks moet zij op controle bij Dr. Beckers die ervoor gezorgd heeft dat zij gratis via een farmaceutisch bedrijf behandeld wordt tegen deze zeldzame aandoening.

Wij menen dat ons OCMW wel voor de meest elementaire zaken zou moeten zorgen zoals elektriciteit, water, huur, zolang betrokkene niet naar Rusland terug kan. Betrokkene kan beroep doen op de voedselbank. Dit is evenwel niet ideaal omdat ze diabetes heeft en een speciaal dieet moet volgen. [...] Cfr. artikel 1 van de organieke wet op het OCMW menen wij dat betrokkene door onze diensten moet geholpen worden.

ADVIES

Gezien de Federale Overheid, die ons destijds de asielzoeker heeft toegewezen weigert verblijfsdocumenten te overhandigen aan deze zwaar zieke cliënte, die ons OCMW zou toelaten de uitbetaalde steun op de Federale Overheid te verhalen;

Gezien het arrest van het Arbitragehof 80/99 van 30/06/1999 dat de OCMW's verplicht tussen te komen voor cliënten die niet naar hun land van herkomst terug kunnen wegens medische redenen;

Gezien de onbetwistbare ernstige gezondheidsproblemen gestaafd door het medisch attest van Dr. Beckers waardoor repatriëring niet mogelijk is.”

[...] (verslag 19 september 2008 en het daaropvolgende, niet gedateerde verslag)

Uit de veelvuldige (haast maandelijkse) verslagen van de sociale onderzoeken in verband met eisende partij, blijkt onbetwistbaar dat er niet de minste discussie over bestaat dat eisende partij zwaar ziek is en in de absolute onmogelijkheid verkeert om

te worden gerepatriëerd en er derhalve een feitelijke onuitvoerbaarheid (overmacht) is om het grondgebied te verlaten.

In die omstandigheden had door verwerende partij niet mogen worden overgegaan naar een maatschappelijke dienstverlening die beperkt is tot de dringende medische hulp, maar had zij de financiële steunverlening equivalent leefloon moeten betalen.

Er wordt dan ook beslist dat eisende partij vanaf de steunaanvraag, waarvan de datum niet blijkt uit de voorgelegde stukken, gerechtigd was op het equivalent leefloon, dit tot en met 22 april 2009, ogenblik waarop haar verzoek door de DVZ ontvankelijk werd verklaard en zij door verwerende partij vanaf 23 april 2009 opnieuw het equivalent leefloon werd toegekend.

Op dezelfde gronden dient verwerende partij eveneens tussen te komen in de factuur voor achterstallige huur en de waterfactuur, aangezien eisende partij buiten haar wil om in de absolute onmogelijkheid verkeert gevolg te geven aan het uitwijzingsbevel en uit de verslagen van de sociale onderzoeken van verwerende partij bij herhaling blijkt dat zij in effenaf mensonterende omstandigheden woont.

In dergelijke omstandigheden, ziekte, mag de tussenkomst van het OCMW niet worden teruggeschroefd tot alleen maar de dringende medische hulpverlening.

7.

Gezien de inhoud van de beslissing zijn er geen redenen om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

8.

Waar eisende partij bij besluiten, neergelegd ter zitting op 4 maart 2010, zonder enige motivering noch toelichting een rechtsplegingsvergoeding vordert van 248,00 € (maximum bedraagt 248,64 €), oordeelt de rechtbank dat er geen redenen zijn om af te wijken van de regel dat de basisvergoeding wordt toegekend, *in casu* 218,64 €.

OM DEZE REDENEN,

De arbeidsrechtbank te Veurne, eerste kamer.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend.

De rechtspleging verliep in het Nederlands overeenkomstig artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Gelet op het schriftelijk advies van Mevrouw [REDACTED] Arbeidsauditeur.

Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart de vordering ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond.

Vernietigt de beslissing van het BCSD van verwerende partij van 18 maart 2009, genomen ten aanzien van eisende partij.

Zegt voor recht dat eisende partij in de nog ter betwisting staande periode vanaf de datum van haar aanvraag welke geleid heeft tot de vernietigde beslissing van 18 maart 2009 en dit tot en met 22 april 2009, gerechtigd is op het equivalent leefloon lastens verwerende partij.

Veroordeelt verwerende partij tot betaling aan eisende partij van het equivalent leefloon over deze periode.

Zegt tevens voor recht dat verwerende partij de waterfactuur voor de periode augustus 2008 – februari 2009 en de factuur van Agero (huur + afrekening periode 16 november 2008 tot 15 februari 2009 voor een totaal bedrag van 699,42 €) ten laste dient te nemen.

Veroordeelt verwerende partij tot de kosten van het geding overeenkomstig artikel 1017 tweede lid Ger. W., aan de zijde van eisende partij te begroten op het bedrag van 218,64 € rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van verwerende partij op, zoals gevorderd, 218,00 € rechtsplegingsvergoeding.

Het vonnis werd ondertekend door de rechters die het hebben uitgesproken en door de griffier.

Philip CAMMAERT
Rechter in Sociale Zaken, Werkgever

Esther DEWILDE
Rechter in Sociale Zaken,
Werknemer-Arbeider

Shirly DEVOS
Wvd hoofdgriffier

Marc COMPERNOLLE
Toegevoegd rechter,
Voorzitter eerste kamer

Aldus uitgesproken door de voorzitter van de eerste kamer op de openbare terechtzitting van **6 mei 2010**.

AR 09/172/A

Voor eensluidend afschrift, kosteloos afgeleverd
Ten dienste van bestuurlijke inlichtingen.
(K.B. 13/12/1968 art. 5 § 106)
De wvd hoofdgriffier,